

LOTSVERBONDENHEID

Lotsverbondenheid, dat is moeilijk omdat we dan eerst zit ten met de vraag wat is lot? En als we lot willen definiëren dan is het een bestemming in de tijd, en dan moeten we ons weer afvragen wat is de tijd? En dan kunnen we zeggen de tijd is de duur van de werkelijkheid, onafhankelijk van de vorm waarin die werkelijkheid in verschijning treedt. Maar dan zijn we er weer, wat is de werkelijkheid? Wat u dus aansnijdt is niet alleen maar een eenvoudig menselijk onderwerp, het is wel degelijk diepgaand, ik weet niet of het de bedoeling is dat ik het als dusdanig behandel.

Lot of voorbeschikking, noodlot, karma zijn alle termen waarmee wij aanduiden dat wij situaties beleven, dat wij bepaald dingen ondergaan of bereiken zonder dat wij daarop zelf volledig invloed kunnen uitoefenen.

Wanneer wij dit per leven bezien, dan is dat betrekkelijk eenvoudig, We kunnen zeggen; dit geschiedt buiten mij om, ik heb er dus niets mee te maken. Ik geniet de verdienste ervan, ik onderga desnoods het lijden ervan. En wanneer anderen eenzelfde lot hebben dan zal er tussen hen en mij een zekere verbondenheid bestaan, wij zullen gezellen zijn in het beleven, elkaar beter begrijpen en daarmee eveneens besta. Zo eenvoudig zou je het kunnen formuleren, wanneer er niet in de mens heel wat meer is, dan aan de oppervlakte kenbaar wordt, en gelijktijdig ook dat zogenaamde noodlot een beetje anders in elkaar zit dan alleen maar die blinde toevalligheden die de mens daarvan pleegt te zien. Ik zal beginnen met iets te zeggen over de mens:

De basis van de mens is oerkracht. Deze kracht behoort tot wat wij God noemen, de totale werkelijkheid. Zij treedt daaruit naar voren als een afzonderlijke reeks van mogelijkheden, dus ontwikkelingen of uitingen. Van die ontwikkelingen en uitingen die voor mij bestaan, maak ik een deel waar, maar nooit alles. Dat kan pas wanneer ik de voleinding bereik. Nu ben ik evenals de kracht waaruit ik stam eeuwig. Wat ik zie als leven, een menselijk leven bv. is de vorm die de oerkracht die ik wezenlijk ben aanneemt gedurende een bepaalde keuze van mogelijkheden.

Wij hebben hier dus te maken met heel iets anders dan een mensenleven. Wij hebben te maken met een eeuwigheid en in die eeuwigheid kan het "ik" vele verschillende vormen aannemen. Misschien kunnen we dat het beste vergelijken met een totempaal waarvan de doorsnede voortdurend veranderd. Wanneer wij per doorsnede waarderen, zien we steeds iets anders, maar wanneer we het geheel bezien beseffen we dat de doorsnede per willekeurige hoogte genomen alleen maar een aanduiding is van iets wat zich in het geheel als mogelijkheid en realisatie bevindt. Mogelijkheid en realisatie gebruikt volgens de voorgegeven omschrijving. De grote moeilijkheid van de mens is nu dat hij geen besef heeft van deze totaliteit. Aan een kant is het goed omdat hij zich daardoor niet kan beroepen op vorige verschijningsvormen. Aan de andere kant maakt het hem vaak zeer moeilijk om precies te begrijpen waaraan hij toe is in het leven. Maar misschien kunt u zich toch voorstellen, dat iemand die in een bepaalde vorm bestaat, zekere mogelijkheden waar heeft gemaakt daardoor verandert in zijn besef, zijn waardering voor zichzelf verandert. En wanneer je jezelf anders waardeert, dan reageer je anders op de wereld waarin je leeft. Wanneer ik steeds andere reageer naarmate ik ervaring heb opgedaan, zal elk ogenblik dat volgens mijn besef het heden is alle door mij beleefde delen van het voor mij mogelijke, voor mij mee doen tellen in elke keuze in elke beslissing. Hierbij speelt niet het verstand of mentale mogelijkheid een rol, maar speelt de geestelijke achtergrond, de vorm van het wezenlijke ik een rol.

Waar nu een verschil, een ongelijkheid bestaat tussen het verstandelijk vermogen en de werkelijke persoonlijkheid treden verschijnselen op die we best verklaren door ze willekeurig inspiratie, karma, noodlot, kortom dingen buiten ons wezen liggende te noemen. En daarmee heeft u dus al een verklaring voor dat lot. Maar het gaat niet alleen in ons onderwerp om het lot, maar om de lotsverbondenheid.

Stel nu dat ik een bepaalde taak eenmaal met iemand tezamen heb volbracht en dat is goed gegaan, wanneer ik weer voor een dergelijke taak kom te staan en ik heb de keuze van een helper, dan zal ik natuurlijk degene kiezen met wie ik dat werk al eens een keer gedaan heb, ik weet dan immers dat die arbeid beter zal zijn. Dit zou je kunnen noemen een zekere harmonie die ten aanzien van die arbeid bestaat tussen mij en een ander. Wanneer ik leef en ik maak een van die vele mogelijkheden die voor mij bestaan waar dan doe ik dat altijd met anderen tezamen. Waar een harmonie optreedt dan zal zowel voor die ander als voor mijzelf de neiging bestaan om waar dan ook, in dat totale eeuwige bestaan een soortgelijke situatie naar voren komt wederom samen te werken. Dan kunnen onze omstandigheden geheel anders zijn, onze vormen kunnen anders zijn, maar de situatie zoals zij geestelijk bestaat voor ons is gelijk. Wij worden tot elkaar aangetrokken en wij zullen elkaar of wij dat nu bewust willen of niet helpen of aanvullen. Dit is een feitelijke lotsverbondenheid die door de mens al te weinig wordt gewaardeerd. Hij ziet als lotsverbondenheid veeleer de methode van samen zijn, samenleven, samen werken zoals die nu eenmaal voor sommige mensen bestaat, maar in feite is dit bewust samenwerken, samengaan van geen belang. In feite is van belang wat je voor elkaar betekent, ook die niet bedoelde hulp die niet bedoelde hinderpaal die anderen je geven, dit toeval dit noodlot zit daarin verweven. Want waar een harmonie bestaat ten aanzien van een taak trek ik altijd degenen met wie ik in een soortgelijke taak of functie verbonden ben geweest tot mij.

Leven ze op aarde dan ontmoet men elkander, en dat brengt wel eens wat moeilijkheden mee, omdat men elkaar eenvoudig niet begrijpt, misschien niet eens in die vorm waardeert, maar men blijft toch samengaan, men ontmoet elkaar steeds weer. In andere gevallen is een van de personen daar bij betrokken, misschien de geest die kan dan optreden als geestelijke helper of geestelijke geleider. Hier is dan sprake van een samenwerking die uit het geheel van de werkelijke persoonlijkheid voortkomt.

Nu moet u goed begrijpen dat alle wetten die mensen creëren, alle regels die in een bepaalde sfeer of wereld bestaan voor het ware ik eigenlijk niet helemaal reëel zijn. Zij behoren bij de uiting, maar ze bepalen nooit het wezen van de dingen. Wanneer u hier op aarde bent dan bent u onderdanig aan verkeersregels, aan bepaalde machtsverhoudingen, aan sociale noodzaken. Voor u zijn die dingen bepalend en concreet, maar voor uw werkelijke "ik" niet. Want dit zijn maar verschijningsvormen. a.h.w. de illusies waarin de werkelijkheid van het eigen bestaan verpakt wordt. Daardoor zal dus deze lotsverbondenheid zich heel weinig aantrekken van bestaande regels.

Om het heel eenvoudig te zeggen: de heilige zou zelfs samenwerken met de grootste zondaar. En de grootste zondaar zal soms tot zijn verbazing ontdekken dat hij zijn beste medewerkers vindt onder de heiligen. Dat klinkt vreemd, en een mens zegt "ik begrijp het niet". Dat is onrechtvaardig, er zijn zoveel goede mensen die van een heilige meer hulp kunnen verwachten, maar er heerst tussen die heilige en hen niet die verbondenheid die verweven zijn in een begrip van een enige waarde, dat bestaat tussen de heilige en de misdadiger. En daar die relaties als mens zo moeilijk beseft worden, zal men heel vaak de ontmoetingen, de samenwerking die zo ontstaat dus als een toeval of als een noodlot beschouwen, terwijl zij in feite slechte de normale uitdrukking is van iets wat in het ware "ik". in de eeuwigheid al lang bestond.

Dan een paar zeer eenvoudige formules: Wat wij noemen de hoogste trap van bewustzijn is de relatie van de kracht die ik ben, deze kracht is volledig gelijk aan de Goddelijke Kracht, behalve in haar oorsprong. Dit betekent dat het hoogst bewuste "ik" zichzelf beseft buiten de ruimtelijke en door de tijd bepaalde maatstaven. Het betekent verder dat het "ik" alle kracht heeft scheppende kracht, die de grote kracht eveneens bezit en verder dat die grote oerkracht het "ik" zonder meer aan kan vullen omdat er geen verschil in waarde is, het werkelijke "ik" is harmonisch met de kracht waaruit het is voortgekomen.

Dan stel ik: een ego dat zich op het zogenaamd hoogste niveau van zijn werkelijke wezen bewust wordt, deelt in de totaal Goddelijke Kracht en kan binnen zijn eigen mogelijkheden daaraan volledig uitdrukking geven.

Ten tweede: daar het ik een deel van de totale mogelijkheden omvat die het Goddelijke heeft geschapen en nimmer het geheel daarvan, zal het in zijn pogingen in contact te komen met andere entiteiten voor wie precies hetzelfde geldt als gesteld in punt één, maar waarbij de gedeelde ervaringen de mogelijkheden die men gemeen heeft bepalend zijn voor het contact dat men in tijd en ruimte zal ondergaan en zal ervaren.

Ten derde: De zogenaamde lotsverbondenheid, het toeval waarbij mensen schijnbaar als vijand, schijnbaar als vriend tegenover elkaar komen te staan is dus de uitdrukking van hun totale persoonlijkheid zoals deze kosmische bestaat. Zij is daardoor bijna onvermijdelijk, de realisatie van de mogelijkheden door deze beiden is afhankelijk van hun tijdelijk besef tijdens die ontmoeting.

Laat ik proberen het eenvoudiger te zeggen: U ontmoet een mens. U weet niet hoe en waarom het komt, maar er klopt iets niet met u beiden. Dat kan dus zijn in de zuiver persoonlijke sfeer, in de zakelijke sfeer, het kan zelfs zijn ten aanzien van een of ander werk dat u moet doen. Dan kunt u zeggen: dat wij elkaar ontmoeten is toeval. Maar nu zeg ik dus, u hebt deze mogelijkheid gezamenlijk in de eeuwigheid en daardoor zult u wanneer die mogelijkheden verwezenlijkt worden daaraan altijd gezamenlijk deel hebben. U zult dus altijd samen doen. Alleen, u zult nooit beseffen hoe dit eeuwig bestaat omdat uw eigen besef, zodat u dat als mens kent, beperkt is tot uw eigen wereld, het zgn. noodlot en de bindingen die wij dan als lotsgebondenheid kunnen zien, ontstaat dus helemaal niet op deze wereld, ze zijn er. Ze worden waar op het ogenblik dat het noodzakelijk is.

Nu zijn er een paar dingen die heel eenvoudig zijn. Als ik een tafel wil timmeren, heb ik materiaal nodig. De tafel bestaat in mijn gedachten. In het materiaal bestaat de mogelijkheid. Ik heb een bepaald denkbeeld. Dat denkbeeld kan alleen bestaan wanneer ik het materiaal heb in mijzelf waardoor dat denkbeeld uitgedrukt kan worden. Mijn vermogen tot denken is dus het materiaal waarin mijn geest, mijn werkelijke "ik" zijn wezen kan uitdrukken of zijn behoeften kan vastleggen. Nu kan het zijn dat ik ander materiaal nodig heb. Ik heb hier hout ik zou die tafel kunnen maken met een houtverbinding, maar ik geef er de voorkeur aan om hem met ijzers te schroeven. Dan heb ik ijzer nodig. Nu leeft daar iemand die heeft ijzer, hij ziet die tafel evengoed als ik als een noodzaak. Wij kunnen die niet gezamenlijk maken zonder ook samen te werken, ik moet iets geven hout, hij moet iets geven ijzer. Door deze schijnbaar verschillende waarden maken wij beiden waar wat voor ons belangrijk is, dus de tafel. Nu kunt u zeggen dat ik weet wie dat ijzer is, maar ik ben niet in staat om het me te herinneren. Wanneer ik dus op zoek ga naar ijzer, loop ik zonder te beseffen dat ik dat doe, in de richting van degene die ijzer is. Wanneer ik hem zie dan weet ik niet dat ik naar hem gezocht heb, ik zeg wat een toeval. Maar dit was dus in mij vastgelegd en ook in die ander. Nu komen we een ogenblik later elkaar weer tegen, want nu is de ander bezig met een of andere structuur waarin hij een stukje hout nodig heeft en zegt; hé we ontmoeten elkaar weer, er gebeurt weer wat, wat een toeval. En wanneer we dan steeds weer elkaar ontmoeten zeggen we; hé er is een lotsverbondenheid, we kunnen kennelijk niet van elkaar loskomen, want steeds weer gebeurt er iets. En dan zijn we als mens misschien geneigd om te denken dat dit dus voor het hele leven bestaat, zonder te beseffen dat het alleen bestaat door het doel, door de gedachten die we hebben, door dátgene wat wij waar willen maken op aarde.

Uit die eeuwigheid kan ik dus alle krachten putten die ik nodig heb. Wanneer ik ze besef. Wanneer ik ze niet besef dan kan ik die kracht dus ook niet putten. Nu kan het zijn dat ik een bepaald denkbeeld krijg waardoor ik: een deel van die kracht kan accepteren, want het geeft niet hoe ik die kracht noem, wanneer ik ze maar gebruik. En daar hebben we dus alweer iets, de benoeming van een situatie, de benoeming van een relatie is niet van belang alleen het feit dat ze optreedt. En dat ik er iets mee bereik. Maar wat ik bereik op aarde kan ik ook nooit precies nagaan. Laat ik het zo stellen:

Er zijn twee mensen samengekomen een hele tijd geleden, een zekere William Shakespeare en een zekere Christopher Marlowe een dichter uit die tijd. Deze mensen kwamen daar gewoon om bier te drinken en een pijp te roken. U zult zeggen dat is niet belangrijk, maar daardoor zijn bepaalde uitspraken van Shakespeare ontstaan die later gebruikt werden door de Israëliër en het feit dat deze uitspraken gebruikt werden heeft weer de verhouding bepaalt tussen de Israëliër en het hoger huis, en daardoor werden wetsmaatregelen mogelijk die dus in Engeland de situatie aanmerkelijk veranderde voor iedereen. Dat kwam alleen omdat Shakespeare en Marlowe een pijpje hadden gerookt samen en een glaasje bier hadden gedronken. Marlowe is eraan gestorven, hij is vermoord in diezelfde herberg een tijd later tijdens een twist.

Nu zijn dus ook in uw eigen leven vaak onbelangrijke dingen waarvan u niet eens weet of ze de moeite waard zijn om ze te herinneren. En juist deze dingen kunnen dus voor de toekomst een enorme uitwerking hebben, maar het samenkomen van Shakespeare en Marlowe was een

formulering van iets. Die formulering die zij dus in feite gezamenlijk tot stand brachten al heeft de grote Bart ze verwerkt en Marlowe zover mij bekend niet, die voerde er toe dat de entiteiten die tijdelijk in die vorm aanwezig was eveneens tot leven moesten komen toen datgene dat zij als denkbeeld hadden geformuleerd weer een zekere realiteit ging krijgen. Die twee wisten misschien helemaal als mens niet van elkaar dat ze elkaar ooit ontmoet hadden, ze wisten ook niet of ze met elkaar iets te maken hadden. Maar in een gevangenis in Engeland ontmoetten deze twee mensen elkaar en zij zijn aanleiding tot een reform in wat men noemt de gevangenis voor mensen die schulden hadden gemaakt. Het was vroeger gemakkelijk wanneer je schulden had dan ging de schuldeiser naar de rechter toe en zei, zet die man vast. Hij moet dan je kost en inwoning wel betalen, maar gezien die kosten niet zo hoog waren, het verblijf onaangenaam, had hij dus een grote kans dat hij zijn geld in betrekkelijk korte tijd binnen kreeg. Dat systeem werd toen helemaal veranderd. Die twee mensen waren erbij betrokken en ontmoetten elkaar eerst in de gevangenis, de een als advocaat de ander als gevangene. Later ontmoetten ze elkaar de een als een bewerker van metaal, bijna edelsmid, de ander als rechter. En vreemd genoeg op de oude dag van de rechter en de edelsmid worden ze vrienden en ze speelden samen schaak. Beiden bezitten iets al is het niet veel en samen werken zij in de Lloydsverzekering daardoor ontstaan weer nieuwe gebruiken bij het zeer traditie gebonden Lloyds systeem, en dat heeft weer invloed gehad op het verzekeringswezen dat vandaag aan de dag nog voor scheepsschadeverzekeringen bestaat. Ziet u hoe vreemd het is en nu is het dus denkbaar dát een grote scheepsschade ontstaat bv. de Titanic, waarbij de twee figuren elkaar weer zullen ontmoeten. Dat zijn extensies van dezelfde persoonlijkheid in steeds andere vormen, de ene keer zijn ze gelijken en vrienden, de volgende keer zijn ze eigenlijk in het begin tegenstrevers. De derde keer zijn ze misschien vreemdelingen die elkaar ontmoeten, maar ze ontmoeten elkaar en doordat zij tezamen aanwezig zijn beïnvloeden zij situaties. Zo gaat dat nu met uw eigen bestaan precies hetzelfde.

Er zijn gebeurtenissen waaraan u zich eenvoudig niet kunt onttrekken. Het is gemakkelijk om te zeggen "ja dan had je je maar moeten beheersen" of "dan had je maar moeten nadenken" of "man had je maar wat spaarzamer moeten zijn" maar dat kun je niet altijd bepalen. Daar waar de lotsverbondenheid, de lotsbeschikking eigenlijk, op gaat treden ligt de relatie voor een groot gedeelte vast in hetgeen je gezamenlijk in het verleden hebt gedaan. En daarmee heb ik geloof ik wel degelijk duidelijk gemaakt wat lotsverbondenheid in wezen is.

U ontmoet in uw leven mensen waarmee u verbonden bent zonder te weten waarom. U zoekt daar meestal wel een reden voor, maar als u het nagaat dan is eigenlijk het werkelijk belangrijke iets wat u gezamenlijk bent tegenover de buitenwereld. We denken bv. het is lotsbeschikking wanneer twee mensen elkaar ontmoeten en huwen, dat doet men op aarde althans. Dat kan dus een lotsverbondenheid zijn, wij moeten samen door het leven. Mogelijk, maar waar de belangrijkheid ligt daarin dat we gezamenlijk iets zijn naar buiten toe dat wij een taak a.h.w. verrichten. De nadruk ligt bij de mensen meestal op de details en de grote dingen ontgaan hun vaak. U kunt met mensen in aanraking komen die u willen helpen, het wordt hen onmogelijk gemaakt. U kunt het die ander verwijten, u kunt het uzelf verwijten of de omstandigheden. In heel veel gevallen wordt daardoor een bepaalde taak onmogelijk gemaakt waaraan u beide nog deel zult hebben. En wat bestaat ten aanzien van harmonie zal natuurlijk ook bestaan in wat u beschouw als disharmonisch. Een kind zal misschien een negatieve lotsverbondenheid zien in iemand die steeds zegt "dat mag niet" en dat kan niet en tikken op de vingers geeft. Het kind vindt dat niet leuk, maar het is nodig omdat zonder dit het kind dus niet zal passen in de maatschappij waarin het leven moet, logisch. Nu kan het zijn dat u een bepaalde taak verricht, maar dat u daar dan soms fouten bij maakt, dat in het verre verleden desnoods iemand in uw leven is gekomen in een heel andere vorm of incarnatie die u gecorrigeerd heeft, en door die correctie hebt u iets gedaan, daardoor is iets bepaalds ontstaan dat is ook een harmonie. Waar dus uw eigen leven weer in diezelfde richting verder ga treedt de ander op als corrigerende factor. Ook dat is lotsverbondenheid. Uw hele leven hangt eigenlijk aan elkaar van verbondenheden op die manier, en het lijkt er wel op dat we het nu meteen hebben over voorbeschikking.

Ik hoop dat het voor u geen teleurstelling is wanneer ik zeg dat er geen voorbeschikking is. Want de lotsverbondenheid treedt niet willekeurig op en zij bestaat niet op elk ogenblik. Zij ontstaat pas wanneer een bepaalde taak wordt verricht, wanneer een bepaalde bestreving, een bepaalde denkwijze is ontwikkeld. Voor die tijd is ze wel aanwezig. Ze bestaat dus potentieel, maar ze is niet gerealiseerd. Ze komt niet naar buiten toe. Wanneer u nu uit de mogelijkheden

die u beseft, en dat zijn er misschien niet vele, maar het zijn er toch voldoende, een keuze maakt, dan gaat u dus iets nastreven. Wat u daarmee bereikt weet u misschien niet eens, maar er gebeurt iets. Wat daar gebeurt brengt nu die harmonische factor in werking. Nu komen die andere die met die taak reeds verbonden waren ineens op uw pad, ze gaan ineens een rol spelen in uw leven en ze gaan datgene wat u wilde doen beïnvloeden. Zo is de mens vrij genoeg om te kiezen, maar hij zal zich niet kunnen onttrekken aan de verbondenheden die in de kosmische persoonlijkheid, het werkelijke ik buiten ruimte en tijd, bestaat. U kunt wel andere dingen uiten van uw eigen mogelijkheden, u kunt geen andere mogelijkheden voor uzelf scheppen. U kunt wel uw krachten op verschillende wijze gebruiken, maar u kunt niet nieuwe krachten vinden. U bent gebonden aan uw eigen krachten tenzij u het hoogste besef bereikt hebt. En daarmee wordt geloof ik ook duidelijk waarom in het leven van die vreemde dingen gebeuren. Een mens loopt een andere mens tegen het lijf en het lijkt of dat ineens een erkenning is van eeuwigheden. De mens koppelt daaraan de verwachting dat dat het eeuwig zal blijven. Maar de ontmoeting is voorbij, het is afgelopen, dan zegt u tegen uzelf, wat was daar nu het nut van ik heb er de ellende van de teleurstelling. Maar ga nu nadenken, door die ontmoeting bent u veranderd, uw gedrag is veranderd. In uw zoeken is een verandering gekomen, uw relatie met de wereld is veranderd, die is noodzakelijk omdat u in dit leven een betekenis hebt. U hebt uw eigen taak, uw eigen reeks van mogelijkheden en daar u u bevond in een toestand mentaal of feitelijk waardoor die situatie uit het verleden weer werkzaam werd kreeg u automatisch dit contact. Toen dat contact dus die werking had afgebogen was er geen noodzaak meer tot samenwerking en gingen andere harmonische factoren die andere of u sterk beïnvloeden, en daardoor ging de zaak weer van elkaar. Dat vinden we in zaken in genegenheid op elk terrein. Naarmate men het menselijk biologisch bestaan belangrijker gaat vinden, zal men minder begrijpen van deze geestelijke achtergronden.

Ik kan het de mensen niet kwalijk nemen, je leeft in de stof, en tenslotte wat geest is dat moet je maar aanvaarden, misschien dat je er eens een flits van beseft menselijk, maar verder kom je niet. Maar een menselijk leven is gauw genoeg afgelopen. Dan vallen die biologische factoren weg, wat overblijft is de verbondenheid, wat overblijft is de werkelijke gerichtheid van het ego. En wanneer wij nu een taak hebben die voor een zeer groot gedeelte samenvalt met een ander, dan kan dat een geest zijn, iemand in de stof, dan zullen we die mens steeds weer ontmoeten, wanneer dit over vele fasen van ons bestaan gaat dan zullen we in al die fasen diezelfde mens ontmoeten. Maar dat betekent niet dat die ander voor ons altijd dezelfde verschijningsvorm heeft. In het ene leven een jongetje, in het ander een meisje, in het ene leven een beschermgeest. In het volgende ogenblik eerder een tuchtmeester, dat kan veranderen. De verhouding kan veranderen, maar de samenwerking in de taak blijft dezelfde, en dat is nu het meest belangrijke wat er bestaat. De mensen realiseren zich dat niet. Je bent al heel gauw geneigd te zeggen dat is natuurlijk allemaal heel erg aardig, het is heel interessant, ik vind dit zelfs heel prettig maar en dan komen er een hele reeks bezwaren, dan zeg ik ja als mens heb je misschien gelijk maar als mens kun je er niet aan ontkomen. Je kunt nu wel vandaag je bestreving stopzetten, maar er komt een ogenblik dat je toch weer een die mogelijkheid van je bestaan begint, en dan komt diezelfde invloed terug. Dat is geen karma, dat is geen slaag krijgen omdat je geslagen hebt, dat is doodgewoon de onafwendbaarheid van de harmonische verbinding die kosmisch ontstaan is.

Wanneer u aan een taak begint, moet u deze taak als belangrijk beschouwen niet de dingen die u daartoe dwingen of u daarvan afhouden, de taak is nl. een concretisering van uw eigen wezen. Zodra u bijkomstigheden daarop invloed laat uitoefenen wordt u ontrouw aan uzelf en ontstaat voor u een zekere disharmonie met alle nevengevolgen daarvan innerlijk. Niets van wat rang, bezit, menselijke waarde, en waardigheid is, is een vaste waarde of betekenis, het is allemaal eigenlijk maar een beetje illusie, het is het decor waartegen het eigenlijk spel van leven wordt gespeeld. Laat u niet teveel door de decors imponeren, trek er u niet teveel van aan. want het gaat er niet om dat u het decor juist hebt, maar dat u uw rol juist speelt. Laat u nooit aanpraten dat u machteloos bent of almachtig, u bent geen van beide. Maar tracht met een volledig vertrouwen naar uw beste vermogen te streven, doe dat niet alleen maar in gedachten maar ook in de praktijk. U zult tot uw verbazing ontdekken dat u veel meer kunt dan u ooit gedacht had. Wanneer u bepaalde lotsbeschikking meent te herkennen in uw leven trek er u niet veel van aan, zij geven uw werkelijke wezen weer. Probeer eerder datgene wat erin wordt aangeduid waar te maken, dan u bezig te houden met de verschijnselen op zichzelf. Wie zich met de verschijnselen bezig houdt zal er vaak in verstrikt geraken. Wie echter de

richting volgt die door de verschijnselen wordt aangeduid zal ontdekken dat die verschijnselen zeer snel veranderen, maar dat daardoor zijn persoonlijkheid a.h.w. gesterkt wordt zowel ten aanzien van de achtergronden, de menselijke, als ten aanzien van het geestelijk besef.

Wij kunnen in onszelf positief of negatief zijn. Er zijn mensen die zeggen, blij dat ik wat te eten heb, en je hebt mensen die zeggen bah moet ik dat nu alweer eten. Beiden hebben het over hetzelfde voedsel en beiden hebben dezelfde voedselbehoeften. Degene die bah zegt verteert zijn eten veel slechter dan degene die zegt gelukkig dat er eten is. Hij heeft dus veel meer nu van hetzelfde. Een mens die blijmoedig is, en die probeert alles dan maar zo goed mogelijk te verwerken en te aanvaarden die probeert overal het beste van te maken en uit het leven alle vreugden te putten die er te putten zijn die zal van het leven veel meer nut hebben dan degene die voortdurend allerhande dingen in het leven verwerpt en afkeurt of betreurt. Kies uw eigen weg, wees dus niet stuurloos maar beschouw uw eigen weg als belangrijk. Want wat u bent bepaalt wat u kosmisch gezien aan mogelijkheden waar maakt, wat u doet is daarbij een bijkomstigheid. Houdt u bezig met datgene wat u bent; dat is veel belangrijker. Vele mensen streven naar zelfkennis, elke zelfkennis als mens is onvolledig. Want de mens bestaat, wat zijn vermogen tot zelferkenning betreft, uit een aantal eilandjes in een oceaan van onvermogen. Wanneer ik nu begin met de nadruk te leggen op die oceaan, dan verdrink ik. Wanneer ik de nadruk leg op de eilandjes dan vind ik vaak een spoor dat het mij mogelijk maakt toch de oceaan over te steken. De dingen in jezelf waar je geen raad mee weet moet je laten rusten om te werken met datgene waar je wel raad mee weet. Daardoor beperk je de gebieden die eigenlijk niet bereikbaar zijn. U moet niet proberen uw eigen zonden, schuld en onvolledigheden voortdurend op te sommen, maar proberen voortdurend de goede dingen in uzelf erkennen, de waarheden waarmee u af kunt rekenen, en daarmee iets doen, daarmee leven. U zult ontdekken dat het uw zelfkennis zeer ten goede komt en indirect vaak uw begaafdheid, uw vermogen dus met geestelijke en andere krachten in uw wereld iets tot stand te brengen.

Dat zijn dan dingen die misschien niet direct met lotsverbondenheid samenhangen. maar die toch wel degelijk voor de meeste mensen iets met lotsbeschikking uit te staan hebben. Wat uw relaties met anderen betreft, besef dat heel vaak door dingen die u eigenlijk wel weet, maar die u niet mentaal met uw gedachten kunt omschrijven mensen op uw pad komen. Dat ze op uw pad komen is goed, maar probeer dan niet de zaak te fixeren. Aanvaardt de ontwikkeling en ga verder met hetgeen u nastreeft, laat u niet door de ander afleiden, ga verder met hetgeen u nastreeft. Hierdoor bereikt u, en dat is heel belangrijk, een snellere verwezenlijking van het geestelijk doel dat u zich gesteld hebt en daarmee ook de mogelijkheid om menselijk materieel zelfs verder te gaan in uw leven, u blijft niet zo snel steken. Ik hoop dat deze uitleg voor u uiteindelijk een praktische waarde zal hebben, waardoor u juister kunt leven, meer in overeenstemming met het werkelijke en eeuwige ego dat u bent.

Goeden avond vrienden.